

[Carl P. Jensen.]

byggeri af nyere dato, til nu også at omfatte samtlige lejemaal, ganske uanset om det er socialt boligbyggeri eller privat, forretningsmæssigt udlejet byggeri. Forudsætningen er alene den, at lejligheden opfylder de betingelser, der er fastsat i byggelovforslagets § 69, som blev omtalt af boligministeren ved fremsættelsen.

I forbindelse med dette nye princip har man foreslået, for så vidt angår denne lovgivning, at afskaffe den hidtil gældende sygekassegrænse, som den er fastsat i henhold til folkeforsikringsloven. Jeg anser dette for et væsentligt fremskridt, idet denne grænse har haft mange uheldige konsekvenser, som jeg ikke kan komme nærmere ind på her. Der er dog ingen grund til at lægge skjul på, at med sin skarpe afgrænsning kunne bestemmelsen virke uheldig, idet den kunne medføre tab af visse fordele for lejeren. Nu har man indført et nyt begreb: husstandsindkomsten, d. v. s. den skattepligtige indkomst, der oppebæres af hele husstanden, idet grænsen for fuldt huslejetilskud er fastsat ved 12 000 kr. med et tillæg af 600 kr. for hvert barn. I stedet for den hidtidige skarpe afgrænsning har man indført en aftrapning ved stigende indkomster, sådan at huslejetilskuddet nedsættes med 2 pct. for hver 100 kr., denne grænse overskrides med; og endelig er det en forudsætning, at lejen ikke kan nedbringes til mindre end 900 kr. årlig for familier med børn og 600 kr. årlig for enligstillede.

Jeg er naturligvis enig i, at der må stilles visse betingelser angående lejlighedernes standard; der kan næppe være tvivl om, at saneringsmodne lejligheder i korridor ejendomme skal undtages. Denne undtagelse er vel snarere af teoretisk art, når der henses til bundgrænsen for huslejen, men kravet om, at en lejligheds gulv ikke må ligge under det omliggende terræn, kan være mere problematisk; der tænkes her på deciderede kælderlejligheder, men en lejlighed kan meget vel få gulvhøjde under terrænet, selv om den ikke oprindeligt har været en kælderlejlighed.

Der kan også være grund til at pege på kravet om selvstændigt wc i selve lejligheden. Man kan tænke sig to i øvrigt ganske ens lejligheder, hvoraf den ene efter en ombygning og modernisering har fået installeret wc i selve lejligheden, medens naboelg-

heden, hvor en sådan installation har været teknisk umulig, må have adgang til sit wc fra køkkentrappen. Det er ikke et af de store problemer, men når først en bestemmelse står i loven, er der ikke noget at gøre ved den, og derfor må vi også se på den slags detaljer i udvalget. Når jeg nævner det her, er det kun for at pege på, at vi må være opmærksomme på de forhold.

Jeg skal ikke sige mere om den del af lovforslaget, der angår huslejetilskud, men der kan være grund til i denne forbindelse at nævne virkningerne på et andet område, nemlig for så vidt angår invalide- og folkepensionister. I tilslutning til det nye forslag til lov om boligbyggeri vil jeg derfor minde om, at den højtærede socialminister har fremsat et forslag til lov om ændring i folkeforsikringsloven, der ligeledes er til behandling her i dag, og hvori han foreslår, at det i folkeforsikringslovens § 40, stk. 11, fastsatte rådighedsbeløb på 4½ pct. forhøjes til 5 pct., samtidig med at man i konsekvens af den foreslåede ændring af boligstøtteleven har foreslået, at samme paragrafs stk. 12, hvorefter udgifterne ved driften af visse kommunale folkepensionistboliger i et vist omfang reduceres, jfr. folkeforsikringslovens § 65, udgår. Regeringen skønner, at ændringen af dette rådighedsbeløb vil indbringe ca. 5 mill. kr. mere, og at der derved vil blive mulighed for en særlig hjælp til invalider og folkepensionister, for hvem den påtænkte leje-forhøjelse ellers ville blive særlig følelig.

Der vil måske også være grund til at gøre nogle bemærkninger om kontrollen med udlejningen af enkeltværelser og møblerede lejligheder. Ved revisionen af loven i 1955 blev disse regler begrænset; der blev givet hovedstadskommunerne og kommuner med mindst 10 000 indbyggere adgang til at indføre kontrol med disse lejeforhold. Nu viser det sig imidlertid, at en lang række kommuner ikke har gjort brug af denne bestemmelse, fordi man skønner den upåkrævet. Jeg ved, at der er delte meninger om denne vurdering. Man har gjort gældende, at denne kontrol burde være obligatorisk og ikke overladt til kommunernes skøn. Jeg har nu den opfattelse, at man ikke helt kan tilsidesætte de kommunale myndigheders skøn, fordi forholdene kan være vidt forskellige fra sted til sted. Fra ministeriets